

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/676/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233937
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112233937.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/269/2012-96 zo dňa 22. apríla 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 6C/269/2012-96 zo dňa 22. 04. 2014, návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 385,- eur, zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že navrhovateľ si v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24Er/3031/2009 spočívajúcom v tom, že Okresný súd Žilina nevydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie v lehote ustanovenej ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“), pričom k jeho vydaniu došlo až viac ako 7 mesiacov po uplynutí uvedenej lehoty resp. v zbytočných prieťahoch v jeho konaní.

Súd považoval za potrebné nárok navrhovateľa právne posúdiť ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“, pričom, navrhovateľ si tak uplatnil jednak nárok na náhradu skutočnej škody podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a jednak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 27. 08. 2009, o tejto žiadosti o vydanie poverenia v exekúcii bolo rozhodnuté dňa 13. 01. 2010 tak, že exekučný súd poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Možno tak konštatovať, že k povereniu súdneho exekútora zo strany exekučného súdu došlo 139 dní (cca 4 a pol mesiaca) po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 27. 08.2009. Je možné konštatovať vzhľadom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010, že exekučný súd formálne

vzaté vychádzajúc izolovane zo znenia ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa dopustil nesprávneho úradného postupu.

Súd sa tak v ďalšom zaoberal naplnením ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom tvrdenej majetkovej škody, ktorej náhradu si návrhom navrhovateľ uplatnil, súd konštatoval, že navrhovateľ vznik svojho nároku špecifikoval z pohľadu opísania rozhodujúcich skutočností (§ 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“), čím si zároveň plnil svoju povinnosť tvrdenia podľa ust. § 101 ods. 1 O. s. p., nasledovne, a to, že táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutí o nej, pričom v tomto období vynaložil 1/ na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, 2/ na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur a 3/ na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo tak vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125 eur. Navrhovateľ v konaní však nekonkretizoval, ktoré z uvedených nákladov v súvislosti s prejednávaným konkrétnym prípadom vynaložil. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení navrhovateľ spolu s návrhom nepredložil a ani neoznačil žiaden dôkaz. Až tesne pred pojednávaním navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v návrhu opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá odporca. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží súdu, pričom žiada, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie. Súd nemohol vychádzať v konkrétnom prípade z navrhovateľom tvrdených celkových nákladov na správu jeho pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonom zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, ktoré v kontexte prejednáwanej veci navrhovateľ vyjadril v paušalizovanej sume, ktorá mala pripadať na ten ktorý konkrétny prípad, a to z dôvodu osobitosti každého jednotlivého prípadu. Navyše navrhovateľ vôbec ani akýmkoľvek spôsobom nepreukázal vznik ním tvrdených celkových nákladov, resp. v konaní neoznačil jediný dôkaz, z ktorého by vznik akýchkoľvek ním tvrdených nákladov v akejkoľvek výške vyplýval. Pre prípadný záver súdu o vzniku takýchto nákladov nie je postačujúce, ak existuje možnosť vzniku takýchto nákladov. Tento vznik musí byť navrhovateľom v konaní bezpochyby preukázaný, t. j. musí byť bezpochybne preukázaná skutočná škoda. Odhliadnuc od uvedeného, súd považoval za potrebné poukázať ešte na to, že predmetné režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú nepochybne vynakladané v súvislosti s podnikateľskou činnosťou navrhovateľa, ktorou je v prevažnej miere, ako to sám navrhovateľ v návrhu konštatoval, poskytovanie krátkodobých úverov. Navrhovateľ tak tieto náklady vynakladá v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu svojej obchodnej činnosti, čo nemožno považovať za škodu mu vzniknutú. Z hľadiska priamej príčinnej súvislosti tak zo strany navrhovateľa nebolo v prejednávanom prípade preukázané, že navrhovateľ zamestnal akéhokoľvek zamestnanca, resp. že by prevádzkoval akýkoľvek informačný systém, práve z dôvodu dotknutého exekučného konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 24Er/3031/2009. Je možné naopak vychádzať z toho, že ak aj navrhovateľ v dotknutom období vôbec zamestnával akéhokoľvek zamestnanca, ako aj prevádzkoval akýkoľvek informačný systém, z dôvodu správy pohľadávok (čo však opätovne navrhovateľ nepreukázal), takéhoto zamestnanca by zamestnával, resp. by prevádzkoval takýto informačný systém, aj v prípade, že by exekučný súd v dotknutej veci poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v zákonom ustanovenej lehote. Navrhovateľ rovnako neprodukoval jediný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že v dotknutom období vynaložil akékoľvek náklady spojené so zaslaním akéhokoľvek podania (urgencie, či sťažnosti) exekučnému súdu. Ani z obsahu dotknutého spisu exekučného súdu sp. zn. 24Er/3031/2009 vynaloženie takýchto akýchkoľvek nákladov nevyplýva.

Súd v tomto prípade konštatoval, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní podľa ust. § 120 ods. 1 O. s. p. zaťažovalo na preukázanie ním produkovaných skutkových tvrdení, ktorými odôvodňoval vznik ním tvrdenej majetkovej škody. Pokiaľ ide o dôkaz - znalecký posudok, ktorý navrhovateľ len všeobecne označil tesne pred pojednávaním dňa 22. 04. 2014, súd v zmysle ust. §

120 ods. 1 veta druhá O. s. p. rozhodol o nevykonaní tohto dôkazu, keďže tento mal len špecifikovať navrhovateľom uplatnenú a paušálne určenú výšku škody, ako navrhovateľ napokon aj sám v návrhu uviedol, avšak nemohol preukázať základ samotného nároku.

Súd tak musel ďalej konštatovať, že pokiaľ ide o navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody, navrhovateľ nepreukázal naplnenie ďalších dvoch predpokladov (vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu. Preto súd návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody zamietol.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom tvrdenej nemajetkovej ujmy, ktorej náhradu si návrhom navrhovateľ uplatnil, súd v prvom rade poukázal na znenie ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. V uvedenom kontexte súd poukázal na to, že ustanovenie 15-dňovej lehoty podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení zákona č. 32/2002 Z. z. účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, nezbavovalo exekučný súd povinnosti preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, či tieto nie sú v rozpore so zákonom resp., právnou normou vyššej právnej sily, ako je Ústava SR, prípadne medzinárodné zmluvy a právne záväzky akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie). Uvedený prieskum je však ťažko vykonať v tak krátkej lehote, ako je lehota 15 dní. Je nepochybné, že v danom prípade išlo o rozhodcovský rozsudok, ktorým bolo navrhovateľovi priznané plnenie voči povinnému v exekúcii vyplývajúce zo zmluvy o úvere uzavretej medzi navrhovateľom ako veriteľom a povinným v exekúcii ako dlžníkom. S poukazom na to, že podstata podnikateľskej činnosti navrhovateľa spočíva/la v poskytovaní krátkodobých úverov na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere (podľa v tom čase platného zákona č. 258/2001 Z. z.) bolo potrebné považovať činnosť exekučného súdu v danej exekučnej veci smerujúcu k posúdeniu, či v danom prípade neexistovali okolnosti podľa ust. § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ďalej len „zákona o rozhodcovskom konaní“ v spojení s doktrínou ochrany spotrebiteľa, ako bola táto formulovaná v rozhodnutiach Európskeho súdneho dvora, za legitímnu sledujúc dosiahnutie účelu implicitne predpokladaného práve ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Poznamenal, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Taktiež súd považoval za potrebné uviesť, že rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitosťou prejednávanej veci, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní.

Ďalej súd uviedol, že exekučný súd v danom prípade vykonal úkony smerujúce k zabezpečeniu podkladov pre svoje rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (výzvy exekučného súdu zaslané Stálemu rozhodcovskému súdu zo dňa 02. 09. 2009 a zo dňa 15. 10. 2009) rešpektujúc svoju povinnosť podľa ust. § 44 ods. 2 v spojení s ustanovením § 45 ods. 1 Exekučného poriadku. Tento postup exekučného súdu sa nemohol prejavíť v jeho rozhodnutí, a to vzhľadom k tomu, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 13. 01. 2010, t.j. ešte pred doručením požadovaných listín Stálym rozhodcovským súdom dňa 22. 02. 2010, zrejme z toho dôvodu, že Stály rozhodcovský súd v určenej lehote nereagoval na výzvy zaslané mu exekučným súdom. Aj napriek uvedenému však súd v prejednávanej veci nedospel k záveru, že by len samotná dĺžka konania exekučného súdu od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučnom súde do rozhodnutia exekučného súdu o tejto žiadosti (27. 08. 2009 - 13. 01. 2010) bola dôvodom pre priznanie požadovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľovi. Súd túto okolnosť v prejednávanej veci totiž nemohol vziať do úvahy izolovane bez prihliadnutia na ďalšie okolnosti prejednávanej veci. Súd tak v ďalšom objeme v rádovo desiatkach tisíc prípadov (čo vyplýva aj zo skutočnosti, že navrhovateľ podal viac ako 43.000 obdobných návrhov ako v prejednávanej veci), pričom z tejto činnosti pri ním poskytovaných úverových podmienkach, dosahoval aj napriek vyššie miere podnikateľského rizika nepochybne značných ziskov. Súčasne v danom prípade u navrhovateľa bez najmenších pochybností nešlo v dotknutom konaní exekučného súdu súdne konanie, ktoré by malo pre neho existenčný význam (ako je napr. v konaniach vo veciach osobného stavu a či pracovno-právnych). Zhmúč vyššie uvedené okolnosti prejednávanej veci viedli súd k záveru, že určité, nie však z pohľadu času podľa názoru súdu osobne významné, zbytočné prietahy v jednotlivom dotknutom konaní exekučného súdu nemohli akýmkoľvek spôsobom vyvolať u navrhovateľa ním tvrdené následky v

podobe vnútorných zásahov do spoločnosti, ovplyvňovania podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenia jeho práv, straty legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, straty dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva v predmetnom prípade je pre navrhovateľa dostatočným zadostučiniením bez potreby priznania nemajetkovej umy.

Pokiaľ ide o navrhovateľom opätovne len označený, avšak do rozhodnutia súdu nezabezpečený, znalecký posudok znalca z odboru - právne vzťahy k cudzine, odvetvia európske právo, ktorý mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, súd takýto znalecký posudok nepovažoval za dôkazný prostriedok podľa ust. § 125 v spojení s ust. § 120 ods. 1 O. s. p., keďže takouto listinou by nebolo možné nijakým spôsobom prispieť k zisteniu skutkového stavu. Takáto listina by mohla azda len podporiť právnu argumentáciu.

V konaní bol v plnom rozsahu úspešný odporca. Odporcovi teda vzniklo podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Odporca však trovy v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. nevyčísľil. S poukazom na to súd odporcovi náhradu trov nepriznal, a to vzhľadom k tomu, že z obsahu spisu mu vznik trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ

trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom

rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Vzhľadom na oznámenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, súd uznesením zo dňa 15. 10. 2012 vyzval navrhovateľa, aby oznámil, či v konaní uplatňuje námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi alebo voči všetkým sudcom Okresného súdu Žilina a či žiada prikázať vec inému súdu toho istého stupňa z dôvodu vhodnosti. Navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 11 spisu). Napriek tomu okresný súd podľa § 16 O. s. p. predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie, a to na základe oznámenia sudcov okresného súdu s poukazom na skutočnosti oznámené navrhovateľom v návrhu na začatie konania. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 5NcC/340/2013-22 zo dňa 30. 04. 2013 vylúčil z prejednávania a rozhodovania danej veci JUDr. Petra Hrnčiara, ktorý prejednával a rozhodoval exekučnú vec, v ktorej malo dôjsť k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu súdu. Druhým výrokom predmetného uznesenia krajský súd zároveň rozhodol o nevyhlúčení ostatných sudcov Okresného súdu Žilina, teda vrátane konajúceho sudcu, ktorý je zákonným sudcom v danej veci. uznesenie krajského súdu bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 03. 04. 2014 (č.l. 45 spisu).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky navrhovateľa, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľa trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 22. 04. 2014 pojednávanie. Splnomocnený zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie dňa 03. 04. 2014 (č. I. 45 spisu). Dňa 17. 04. 2014 o 16.44 hod. doručil navrhovateľ zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pričom poukázal na ust. § 15 ods. 1 O. s. p. Nakoľko (ako už bolo uvedené vyššie) neboli v prejednávanej veci zistené okolnosti, ktoré by predstavovali relevantné dôvody na vylúčenie konajúceho sudcu z pojednávania a rozhodovania v súdnej veci, odvolací súd uvedené odvolacie námietky navrhovateľa vyhodnotil ako nedôvodné. Pokiaľ teda okresný súd vec na pojednávaní dňa 22. 04. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti nedostavením na pojednávanie sám zbavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastou na pojednávaní si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 24Er/3031/2009, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu k návrhu, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 04. 09. 2013, ktorý ho doručil splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa spolu s predvolaním na pojednávanie a to dňa 03. 04. 2014. Nie je preto pravdivé tvrdenia navrhovateľa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu.

Nebolo preukázaným ani tvrdenie navrhovateľa v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č. I. 82 spisu).

Čo sa týka vytýkania navrhovateľa v odvolaní, že okresný súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškania podľa § 153b O. s. p. odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškania v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdený navrhovateľom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka navrhovateľa je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 22. 04. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva navrhovateľom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania lebo navrhovateľ v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, pričom odvolací súd sa s dôvodmi ním uvádzanými stotožnil. Námietka navrhovateľa v odvolaní, sa súd dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení

prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú, je nedôvodná. Okresný súd konštatoval, že vzhľadom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 sa exekučný súd formálne vzaté vychádzajúc izolovane zo znenia ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dopustil nesprávneho úradného postupu. V tejto súvislosti odvolací súd, rovnako ako okresný súd, poukazuje na to, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/200, I.ÚS 70/2002, I.ÚS 16/2002, I.ÚS 63/2000) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd. Tento sa dostatočne zaoberal aj ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, t. j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. Pokiaľ ide preukázanie majetkovej škody, ak navrhovateľ chcel v konaní pred prvostupňovým súdom predložiť dôkazy vo vzťahu k jej výške prostredníctvom znaleckého posudku, v realizácii tohto procesného práva mu nič nebránilo.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.